

Cusco, donderdag 24 december 2009

Vroeg in de ochtend zijn wij vol verwachting in de auto gestapt. Het was een lange reis met obstakels, die verzacht werden door het prachtige landschap en vriendelijke mensen.

Zo ontmoetten we langs de kant van de weg een meisje van een jaar of tien rustig op een muurtje met een schaakbord. We maken even een praatje en ze verteld dat ze dol is op schaken en school. We geven haar een banaan en wat koekjes en nemen afscheid.

Dit meisje zal over een paar jaar hetzelfde doen als de vorige generaties vrouwen, hard werken en voor de kinderen zorgen. Meer dan basis onderwijs zit er voor haar en zoveel anderen niet in.

Op een gegeven moment minderen we snelheid en zien een ezel liggen midden op de weg. Hij bleef liggen en keek ons vragend aan. Na enige aanmoediging hebben we de ezel van de weg gekregen. Er werd verteld dat dit als een teken van geluk wordt gezien. Helemaal in de ban van de magie van dit land verspoeden we onze reis om even later vast te zitten in de greppel!

Met twee mannen bezig de auto uit de modder te krijgen stap ik uit de auto om de omgeving in mij op te nemen. Uit de verte komt een meisje van ongeveer vijf jaar naar beneden door het landschap. Ze heeft een nieuwsgierig, maar verlegen gezichtje. Ze blijft ons verstijfd aanstaren. Ik vraag mijn dochter van vier wat van haar koekjes te delen als gebaar van vriendschap. Het meisje deinsde verlegen terug, maar pakte uiteindelijk toch de koekjes en rende terug in het landschap.

Dit meisje zorgt door wind en kou voor de dieren met haar broers en zussen. Schapenhoeders op sandalen gemaakt van autobanden (goedkoop en slijt niet).

Wat obstakels verder kwamen we aan in het Pitumarca District, Uchulluylo. De gemeenschap "Ananizo" zijn twee dorpen samengevoegd met totaal zo'n 500 inwoners, waarvan ongeveer de helft kinderen zijn. Organisator Roly Chuquichampi Huaraya spreekt de mensen toe en begint de chocolata. Er wordt gevraagd of één van ons nog iets wilde zeggen. Uit dankbaarheid en fatsoen stapte ik naar voren en bedankte de mensen ons te willen ontvangen.

De warme chocolademelk werd uitgedeeld en al spoedig vormde zich twee rijen voor het krijgen van een cadeautje. In de ene rij de meisjes voor poppen en in de andere rij jongens voor het krijgen van trucks.

Het begon te regenen en de gedoneerde kleding werd in de kerk (klein primitief huisje met altaar en houten banken) gelegd om later geïnventariseerd en uitgedeeld te worden. We kregen soep en een broodje terwijl we wachtte tot de regen voorbij was. Ik keek door de deuropening

naar buiten en zag bibberende kinderen in de regen. Blote benen en weer die sandalen van autobanden met verweerde voeten. Meiden van vijftien met baby's op hun rug geknoopt.

De realiteit voor deze mensen is soms bitterhard. Het is knokken om te overleven. Ondanks dat is dit het leven wat ze kennen. Het enige wat gevraagd wordt vanuit de wereld is compassie. Wij westerlingen hebben met zijn allen zoveel. Deel het niet uit medelijden, maar vanuit compassie voor je medemens. Blijf niet langs de zij-lijn kijken hoe anderen bezweet naar boven klimmen, help voor een betere en evenwichtige wereld.

Voor ongeveer €200,00 per jaar kan één kind naar school. Dat is €16,67 per maand! Dit bedrag geef ik maandelijks uit aan luxe producten die ik niet eens nodig heb!

Met dank aan de organisatoren: Roly Chuquichampi Huaraya en familie, Armendra Vilca Cruz, Juan Jorge Quispe Torres, Maria Hallasi Uniyauri, Noyda Roderiquez, Julio Velasquez Vara, Micaela Jegen, Virginia (....) en chaffeur Mauro